

IZHAJA OB
ČETRTKIH

UREDNIŠTVO IN UPRAVA
LJUBLJANA, BREG 10
POŠT. PREDAL ŠT. 345
RAČ. POŠT. HRAN. V
LJUBLJANI ŠT. 15.393

DRUŽINSKI TEDNIK

ILUSTROVAN TEDNIK ZA POUK IN ZABAVO

POSAMEZNA
ŠTEV. 2 DIN

NAROČNINA 1 LETO
80, 1/2 LETA 40, 1/4 LE-
TA 20 DIN. V ITALIJI
NA LETO 40 L. FRAN-
CUI 60 F. AMERIKI 2 \$

IV. leto

V Ljubljani, 2. junija 1932

Štev. 23

NOVI MESIJA PRIDE...

Sveti Parz Meher Baba, ki že osem let ne govori. – Boj materijalizmu. – Zmaga diktature ljubezni

tudi on ima nasprotnike — pa trdi-
jo drugače. Zakaj Meher Baba živi
že več let v temni podzemeljski
kleti. In že mnogo let ni indijski
solnce videlo njegovega telesa ne
njegovih las...

Razvoj

Meher Baba spada brez dvoma
k najbolj kultivirani in najbolj iz-
obraženi indijski kasti. Izobrazil se
je na gimnazijah in univerzah, zra-

težke telesne in duhovne vaje, ki
vodijo počasi do višje stopnje, do
oblastva duha nad telesom. V tej
razvojni stopnji ni potem nič več
težko obvladati vseh 84 fakirskih
poz in vztrajati v njih več dni ali
celo tednov. Te poze se zde nam
navadnim ljudem docela nemogoče.
34 teh telesnih vaj je tako težkih,
da doseže fakir z njimi posebne
stopnje na razvojni lestevici.

Vaje „Azane“

K navadnim vajam, imenovanim
„azane“, spada „širšazana“: učenec
leži z glavo na tleh, s spodnjimi
lehtmi se plosko podpira, telo pa
ima poševno zleknjeno kvišku. Tež-
je je že potegniti noge za orijental-
sko sedenje plosko pod telo, ne da
bi se doteknile zemlje, in vzdržati
telo samo z obema dlanema. Spet

nauka, so hitro spoznali „vrline“ teh
vaj. Nekatere med njimi — na pri-
mer „enostavna“ vaja z glavo, sklo-
njeno k zemlji — baje dobro vpli-
vajo na krvni obtok, ker ga „obrne-
nejo“. Druge koristijo živčnemu
sistemu. Eno pa je skupno vsem:
s pretiranim napetjem mišičja in
organizma, ki ga prenese le verski
fanatik, se doseže silna oblast nad
vsem, kar je telesnega. To oblast
nad telesom si izbojuje duh, ki se
sprosti telesa. Njegove sile rastejo
in tako se mu odpre pot do „nad-
naravnih“ zmožnosti.

Indijski Mesija Meher Baba

Ime mu je Šri Sadguru Meher.
Toda v vsej Indiji — in najbrž
kmalu tudi v Evropi in v Ameriki
— ga poznajo le pod imenom Me-
her Baba. Ta priimek dobe vsi tisti,
ki si pridobe sloves svetnikov in se
dvignejo čez vse stopnje Yogove-
ga nauka in filozofij vseh vekov.

Človek

Meher Baba je Parz, sin ugled-
ne rodbine iz Paone v Indiji. Star
je 39 let. Njegovi dolgi svetli lasje
— nihče ne ve, ali so plavi ali beli
— zbujajo pozornost, kjerkoli se
pokaže. Meher Baba spravlja sam
ta pojav v zvezo s svojo „izvolitvi-
jo“. Ko je nekega dne šel na bom-
baysko univerzo, je srečal nekega
ženskega fakirja, ki ga je objel in
proglasil za novega odrešenika In-
dije in vsega sveta. Sekundo nato
se je fakir zgrudil mrtev na tla.
Meher Baba je takrat začutil, da
ga je objel duh. Strašno razburje-
nje tistega trenutka mu je pobelilo
lase. Njegovi nasprotniki — zakaj

Vaja za začetnike
Štirideset ur na eni nogi

Vaja za
odpočitek

druga vaja zahteva, da ovije uče-
nec ležeč na tleh spodnje bedro
okoli vratu in vztraja tako več ur
ali dni...

Tem vajam ni samo namen „ubi-
ti“ in utrditi meso, nego služijo tudi
zdravju. Indijski naradni zdravniki,
ki spadajo obenem z verskimi fana-
tiki med ustanovitelje Yogovega

Vse telesno
je
postranska
reč

Čudeži Meherja Babe

Meher Baba se je popel do naj-
višje stopnje Yogovega nauka. Zna
se popolnoma sprostiti od telesa,
ure in ure, da, celo dneve se ume
napraviti mrtvega, med tem pa nje-
gov „duh išče resnico po vsem sve-
tu“. O njegovih čudežih pripove-
dujejo celo otrokom v šolah. Ne-
koč je na ovinku vrglo s ceste ve-
liki avto nekega kneza, v katerem
se je Meher Baba peljal v neko
gorsko svetišče. Voz je strmoglavil
v globino, Meher Baba pa je brez
besede iztegnil roko, in težki avto
se je ustavil na suhi veji, ki bi jo
bil moral, tako so pravili, že naj-
manjši vetrič odlomiti... Iz vseh
krajev prihajajo k Meherju Babi
prosilci: ta prosi za dež, oni za
solnce, tretji za žetev in za otroški
blagoslov. In Meher Baba — pri-
povedujejo — je pravičen in do-
brotljiv Mesija...

Veliki molčecnež

Pred osmimi leti se je Meher
Baba zaobljubil, da ne bo več go-
voril. Mož, ki obvlada dvanajst je-
zikov, ne zine že osem let besede.
V njegovi temni kleti ga obisku-
jejo verniki. Med njegove pripad-
nike — pravijo — spada tudi Gan-
dhi. Meher Baba ima pri sebi abe-
cedo in iz nje sestavlja besede svo-
jih odgovorov. Toda bolj od vseh

„Kansuazana“
Vso težo telesa nosijo roke

ven pa je temeljito študiral razne
modroslovne nauke in filozofske si-
steme vseh narodov in plemen. Pre-
hodil je peš vso Indijo, celo najbolj
neprehodne predele v Himalaji in
pragozde na jugu. Kot dvajsetletni
mladenič je šel na pot po svetu.
Dvakrat ali trikrat so ga že pro-
glasili za mrtvega in iz njegovih
čudovitih avantur so njegovi ver-
niki spletli nešteto legend in pri-
povedk.

Pred desetimi leti je stopil na
težko pot Yogijev. Yogov nauk, ki
priznava svojim najboljšim uče-
ncem ime „Yogi“, stremi pred vsem
k združitvi telesa in duha, ki sta
ju po njegovi sodbi civilizacija in
novodobni razvoj razdvajala. Da se
ta združitve doseže, so potrebne

„Širšazana“
ena izmed hujših Yogovih poz

besed učinkujeta njegov pogled in njegova osebnost.

Zdaj potuje Meher Baba po svetu. Obiskal je Anglijo, potem pa namerava posetiti tudi ostalo Evropo. Na zapadu ima baje že dosti privržencev. Njegov pravi smoter pa je Amerika. Meher Baba je namreč ogorčen nasprotnik ameriškega napredka; njegova največja

želja je odpraviti pogubno vlado materijalizma in jo nadomestiti z diktaturo ljubezni. — — —

Sedanji vek je kakor vsaka doba obnove po katastrofi in prehoda v novo dostopen vsem mogočim novim naukom. Upajmo, da bo iz množice novih odrešenikov res kmalu vstal pravi in resnični rešitelj!

Ferry O'Brien.

Ženske zastrupljevalke

Strupi — žensko orožje. — Ubijanje s strupi nekdanj in sedaj

Napisal K. Lennartz

Strup v ženskih rokah — sploh strup: ali vam ne pridejo na misel, kadar vidite ali slišite to besedo, davno minuli časi pustolovščin in bojov za prestole in oblast? In danes? Ali naj strupi še dan današnji igrajo važno vlogo, danes, ko sta znanost in tehnika na višku svojega razvoja?

Ženska, ki je ubila 22 mož

Da to drži, najbolj dokazuje „afera Pfeil“, ki je prišla šele pred dvema letoma na dan. V Laportu v državi Indiani (USA) so takrat aretirali ugledno 70 letno staro, ker je proti njej vstal sum, da je zastupila več ko dvajset ljudi. Ljudje so se zgražali nad oblastmi, češ da so zgrabile nedolžno osebo. Toda preiskava je dognala, da je oblast imela prav: na zunaj dobra žena je bila pred štiridesetimi leti morilka najgnusnejše vrste.

Takrat je živela gospa Pfeil, ki je sedanji rod videl v njej samo dobro mater in babico, kot mlado dekle na samotni farmi. Dajala je v liste spretno sestavljene oglase, da išče mladega, premožnega moža kot zakonskega druga. Kadar se je kdo odzval, ga je prijazno povabila k sebi in ga obilno pogostila. Posebno vina so bila imenitna... Tako imenitna, da se gost od njih ni nikoli več zbudil. Deklica mu je nato izpraznila žep, truplo pa zakopala na vrtu. Čez nekaj let je v hiši nastal ogenj in vpepelil poslopje do tal; pod ruševinami so odkrili dva in dvajset človeških okostij. Deklice ni od tistih dob nihče več videl; zato so mislili, da je zgorela v ognju. Šele čez 40 let je policija odkrila sled za njo.

Boginja Gula

je bila prva ženska, ki so jo spravili v zvezo s strupi. Pred kakimi 6400 leti je igrala v Mezopotamiji veliko vlogo kot gospodarica nad strupi in zaščitnica čarovnikov in čarodejev. Iz izkopenin se vidi, da so to kamenito božanstvo častili na poseben način. Boginja Gula je zahtevala, da ji darujejo strupe. In res so ji svečeniki ob določenih časih prinašali take daritve: strup so ji zlili po rokah. Če se to ne bi bilo zgodilo, bi se bila boginja maščevala s sušo, nalezljivimi boleznimi in slabimi žetvami.

Iz egiptskih in babilonskih napisov vemo, da so se v tistih časih posluževali strupov v prvi vrsti v zdravilne namene; gotovo pa je, da so jih rabili tudi kot skrivno orožje.

Ze Homer, Ovid in Horac pišejo o zastrupljenih puščicah. Strup za puščice so dobivali od kač.

„Aqua Toffana“

Da je igral strup v starem Rimu veliko vlogo, je znana stvar. Nista bila samo Neron in njegova mati Agripina tista, ki sta študirala skrivnosti strupov in jih poklicala na pomoč, kadar je bilo treba spraviti tega ali onega sovražnika na drugi svet. Nasledstvo na prestolu cesarjev je bilo zagotovljeno le tistemu, ki se je znal ogniti nastavljenim strupom. Najbolj je zastupljanje cvetelo v dobi rimske renesanse; zgodovina Borgijev je pravcata kronika umorov z otrovi.

Ena izmed najnevarnejših zastrupljevalk v zgodovini človeštva je bila sicilijska markiza Toffana. V svojih skrivnih laboratorijih je imela alkimista, ki ji je bil slepo vdan in ji je izdeloval strupe, kakršnih si je želela. Najljubši so ji bili strupi, ki so delovali počasi, zato pa tem zanesljiveje. Enega izmed njih je imenovala „Aqua Toffana“ (Tofanska voda). Ta strup je bil neka raztopina arzenovih soli, ki jih v sicilijskih gorah ne manjka. Nekaj kapljic tofanske vode, primešanih jedi: neizogibna smrt! Zakaj ta strup je brez okusa in niti ne veš, kdaj ga imaš v želodcu.

Markiza Toffana pa je bila dobrega srca in je podarila svojim prijateljicam v svobodno uporabo

nekaj stekleničic smrtonosne vode. To ji je postalo usodno. Kajti ena izmed njenih prijateljic se je hotela maščevati nad njo, ker ji je prevzela ljubimca, in jo je izdala...

Markiza Brienvillier

(izg. brienviljé) je bila najbolj proslula francoska zastrupljevalka osemnajstega veka. Ta dama je „delala“ skupno s svojim možem, markijem Gobelin-Brienvillierem, in spravila s poti, da se polasti dediščine, po vrsti očeta, mater in tri brate in sestre. Vse s strupom. Markiza je doletela kazen usode: po nerodnosti se je zastrupil z lastnim strupenim preparatom.

Le redko katerega zastrupljevalca zadene pravična kazen, zakaj v naturi strupov je, da ostane večina takih umorov neodkritih. Zato je tudi zastrupitev eden izmed najnižkotnejših in najstrašotnejših zločinov.

Od digitalisa do crotalina

Strupi starega veka so bili rastlinskega in rudninskega izvora. Že

dvajsetina grama tistih arzenovih soli, ki jih je rabila markiza Toffana, zadoščajo za smrt. Alkaloid naprstea (digitalisa) omrtvi slušne živce, alkaloid volčje črešnje žilne živce, kristavčev in blenov strup pa odreveni živce za občutke. Najhujši izmed vseh rastlinskih strupov pa je curare, ki zastruplja z njim v Indiji puščice.

Najstrašnejši moderni strupi so kačji in pa strupi iz bakterij. Kačji strupi igrajo še danes v Orijentu veliko vlogo. Mi Evropanci o njih prav za prav še dosti ne vemo; znano nam je tako rekoč samo to, da skušajo zdravniki s primerno dozo crotalina, t. j. strupa kače-klopotače, zdraviti epilepsijo.

Ako gre človek na letovišče...

Krčmar: „Kaj pa imate tole tu? Zvito spleteno lestev?“

Letovišar: „Da, patentirano lestev za ogenj. Če bi začelo goreti, pritrdim lestev za okno in tako se lahko rešim.“

Krčmar: „Lepo. Toda taki gostje, veste, ki nosijo s seboj lestve za ogenj, morajo račun vnaprej plačati.“

*

Hlapec (potrka zjutraj na vrata nekega gosta): „Oprostite, gospod, kdaj ste rekli, naj vas zbudim, ob šestih ali sedmih?“

Gost: „Nezaslišano! Kaj vam nisem snoči povedal, da moram ob petih vstati, da pridem o pravem času na vlak! Koliko pa je zdaj ura?“

Hlapec: „Osem.“

*

Na mostiču je stal krmar in kazal potnikom na izletniškem parniku, kam morajo iti: prvi razred desno, drugi razred levo. Tedaj je pristopila po

mostiču deklica kakih šestnajstih let z zalim triletnim fantkom v naročju. Krmar jo je dobrodušno pogledal in vprašal: „Prvi ali drugi?“

„Kaj pa mislite, gospod!“ je odgovorila deklica in zardela do ušes, „saj vendar ni moj!“

*

Gost: „Dovolite, gospod plačilni, ali zna vaša godba vse igrati?“

Plačilni: „Seveda! Karkoli želite, gospod!“

Gost: „Potem pa recite kapelniku, naj dotlej, dokler ne pojém, igra kvarte!“

*

Hotelir: „Kako ste si dovolili spati v obeh posteljah, ko ste naročili in plačali samo eno?“

Tujec: „Nekaj se mi je strašno živo sanjalo in natanko sem čul: Mokrice, izstopiti! In tedaj sem najbrž stopil v drugo posteljo.“

— Papež Pij XI. je v torek 31. maja obhajal 75letnico svoje starosti.

— V Beogradu so v noči z 29. na 30. maja našli več peklenjskih strojev, ki pa niso napravili škode. Policija, ki vodi preiskavo, sklepa, da izvirajo peklenjski stroji iz inozemstva od ljudi, ki se bore proti Jugoslaviji.

— Na dunajski univerzi so nemški nacionalistični študentje pretepli žide in socialiste. Rektor je zato univerzo do nadaljnega zaprl.

— Nemška vlada je na zahtevo predsednika republike Hindenburga odstopila. Hindenburg hoče s tem dati priliko, da pridejo do veljave tudi nacionalni socialisti (Hitlerjevci), ki so pri zadnjih volitvah tako napredovali. Nepričakovana ostavka nemške vlade je po vsem svetu zbudila veliko pozornost.

— Japonski poslanik v Londonu pravi, da se ni bati, da bi prišlo do vojne med Rusijo in Japonsko.

— Predsednik angleške vlade MacDonald (izg. Mekdonald) je dal žurnalistom izjavo, iz katere se dá sklepati,

da bo Anglija na lozanski reparacijski konferenci, ki se začne sredi tega meseca, zelo energično nastopila, da se vendar že spravijo s sveta najbolj pereči problemi: reparacije, Podonavje, zmrzla posojila, nova posojila potrebnim državam in problem zlate valute. Angleži sodijo, da bi ta konferenca tako vendarle utegnila obroditi nekaj sadov.

— Poslanec župnik Janko Barle je odstopil in pride na njegovo mesto v skupščino njegov namestnik tržiški župan Ivan Lončar.

— Dognali so, da je lorda Kitchenerja, ki je med vojno utonil, izdal Nemcem nemški vohun, ki so mu Angleži v burski vojni ubili mater in sestro. — Lord Kitchener (izg. Kitchener) je v začetku svetovne vojne organiziral angleško armado. Mož je bil prvi, ki je že l. 1914. rekel, da bo vojna trajala najmanj štiri leta, pa mu takrat nihče ni verjel.

— Italijanska vlada je sklenila podariti madžarski vladi kot odškodnino za letalo „Pravica za Madžarsko“, na katerem je prošli teden strmoglavil prekoceanski letalec Endresz pri Rimu na tla in se ubil, novo letalo, ki se bo prav tako imenovalo. Na kraju nesreče bodo Italijani postavili spomenik.

Razen tega je predsednik italijanske vlade Mussolini poslal Endreszovi rodbini 100.000 lir, rodbini Endreszovega spremljevalca Bittaya pa 50.000 lir.

— 1. junija se je začel letalski promet med Prago in Zagrebom. Vožnja traja samo 305 minut in stane 1150 Din.

— Ameriški komunisti so postavili za podpredsedniškega kandidata pri volitvah za ameriškega predsednika črnca Fourda. Kandidatovega deda so kot črnca linčali v Georgiji.

— Pri ognju na parniku „Georges Philippar“ je našel smrt eden izmed največjih sodobnih žurnalistov, „kralj reporterjev“ Francoz Albert Londres (izg. londr). Med njegovimi reportažami so najbolj znana vojna poročila z dardanelske fronte v svetovni vojni, poročila iz nedavnih kitajsko-japonskih bojov, njegovi članki o trgovanju s človeškim mesom in o peklu deportancev na Guyani (Hudičev otok).

— Ravnatelj nekega newyorškega kabareta je nastavlil črnca Williama Allena, ki je odkril truplo Lindberghovega sinčka, v svojem zabavišču za tedensko plačo 16.000 Din. Seveda ne morda zato, ker bi bil Allen toliko vreden... toda gostem je vendar treba časih servirati kakšno senzacijo, da se preveč ne dolgočasijo!

Idealen mož – idealna žena Še je čas za nagrade!

(Kar ne drži, izvolite prečrtati!)

Samo za gospode!

Preberite vestno naslednje vrstice: kdo ve, ali ni vaša življenjska sreča odvisna od tega! Bojimo se namreč, da niti ne slutite, kakšen mora biti današnji idealni mož.

Najprej zunanost! Nemška tekstilna zveza vam daje tale svet: Naj že spadate v katerokoli 57 različnih moških velikosti in tipov, skrbite za to, da pridete po možnosti v skupino SV. Kaj pomeni SV? To je sportno vitki tip (saj razumete: SV?) Mož s širokimi prsmi, ozkim hrbtom, prav takimi boki in bedri in izrazitim mišičjem na rokah in nogah. (Glava je seveda postranska stvar.) Poskušajte za začetek postati vsaj „normalen človek“, to se pravi človek, ki meri čez prsi najmanj 6 centimetrov več kakor čez pas. Če pa slučajno spadate k zaničevanim trebušnim tipom — kakor veste, nosijo dandanes v nezainteresiranih krogih spet trebuhe — vam bo karijera do normalnega človeka najbrž zaprta, da o tipu SV in o idealnem možu sploh ne govorimo.

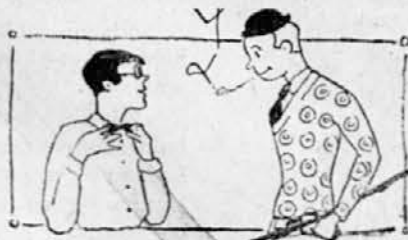
Pa tudi notranost ne sme ostati prikrajšana! Tu vam da v ravnanje univerza v Cincinnatiju v Ameriki neprekosljiva navodila. Navodila za dosego popolnosti v obliki tabele. Sodobni idealni mož je po tej tabeli sestavljen iz:

- 20% telesne spretnosti,
- 20% vljudnosti,
- 20% inteligence,
- 15% lepega vedenja,
- 10% plesne spretnosti,
- 10% osebnosti in
- 5% zabavnosti in humorja.

Potrebno je resno in globoko proučevanje samega sebe, da se popolnoma nepristransko in nepodkupljivo izprašate glede na teh sedem točk. Osebnost danes ni kaj v ceni — saj smo zmerom rekli; tudi to je značilno, da jo enako taksirajo kakor plesno spretnost. In pazite tudi na 20% vljudnosti!...

Tolažba za vse,

ki ne ustrezajo gornjim idealnim predpisom: Goethe je imel prekratke noge, Kant je imel kriv hrbet, Beethoven trebuh in Sara Bernhardova, naj-

lepša ženska svoje dobe, je imela leseno nogo. Sicer je res, da so vsi ti živeli v časih, ko ni veljala za največjo človeško srečo norma nego osebnost...

Samo za dame!

Dan današnji se gotovo več ukvarjamo s svojo zunanostjo kakor naše babice. Že mogoče, da dostikrat grešimo, ko stremimo za osebnim lepotnim idealom. Zato morda tolikokrat uspeh izostane. Stvar pa postane dosti enostavnejša, če se prilagodimo ženskemu idealnemu tipu.

Tu je merodajen največji pariški lepotni institut. Danes poznamo natanko 16 izrazitih ženskih tipov, če hočemo govoriti o čistokrvnih in res modernih ženskih tipih in če zanemarimo zastarele mešane tipe.

Sodobna idealna žena ne sme biti višja od 150, kvečjemu 166 centimetrov. Glavna pogoja sta brezhiben stas in brezmadežna polt. Šest izmed gori navedenih tipov se dá združiti v skupino „družabnih in izrazito ženskih žensk“, drugih šest so tako imenovani „sportni girli“, zadnji štirje pa „plemenske posebnosti“. Sodobna idealna žena je več kakor sportni tip in tudi več kakor izrazito ženski tip. Ima ozke boke, široka ramena, zelo ozek hrbet in zdrave prsi. Čez prsi meri 10 centimetrov več kakor čez pas. Njen korak je amazonski, pa vendar ne neeleganten.

Glede značaja in duševne plati pa spet poslušajmo, kaj pravi cincinnatska univerza. Idealna žena sestoji iz:

- 20% narurne sposobnosti,
- 20% telesne spretnosti,
- 10% inteligence,
- 10% domišljavosti in šarma,
- 15% vljudnosti in lepega vedenja,
- 10% plesne spretnosti,
- 10% osebnosti in
- 5% humorja.

Nekaterih sličnosti pri moškem in ženskem tipu kar ni moči prezreti. Temu bo pač „ideal“ kriv. Vsekako pa je zanimivo, da se sodobni idealni ženi pripisuje prav toliko domišljavosti kakor inteligence...

Rok za sprejemanje zloženek podaljšan. — Poslednja prilika za zamudnike. — Poravnajte naročnino! Izpolnite kupone!

Izkušnje našega prvega nagradnega natečaja so nam pokazale, da cenj. naročniki šele tik pred zaključkom roka za sprejemanje zloženek začno pritiskati s pošiljkami. Tako se je zgodilo tudi to pot. Če je naša uprava že prejšnje tedne komaj zmagovala dotok zloženek — in koliko je z njimi dela, smo že pri prvem natečaju popisali — nam je postalo zadnje dni popolnoma nemogoče sproti vse zabeležiti in urediti. Razen tega se zadnje dni še posebno množe tudi kuponi, dopisi in vprašanja naših cenj. naročnikov, ki prilagajajo znamke in jim zato moramo pravočasno in brez odlaganja odgovoriti. Vse to jemlje upravi dragoceni čas, tako da bi ji bilo tehnično popolnoma nemogoče v nekaj dneh absolvirati vse tekoče posle in v redu pripraviti material za žrebanje.

To je prvi razlog, da smo sklenili rok za naš nagradni natečaj podaljšati. S tem pridobimo na času, da bomo lahko vestno in z vso mogočo natančnostjo vpisali naslove z zloženkami, prekontrolirali vplačila naročnine in vse ostalo, kar je z natečajem v zvezi, po drugi strani pa damo priložnost tudi tistim cenj. naročnikom, ki še niso poslali zloženke, da to zdaj store.

In to je drugi razlog za podaljšanje roka našega nagradnega natečaja. Prvi natečaj nam je pokazal, da je velik del naših naročnikov poslal zloženke in poravnal naročnino ravno v dneh tik pred koncem roka, mnogo zloženek pa smo dobili še po poteku roka. Ker ne bi hoteli, da bi se to spet ponovilo, pri čemer bi bilo toliko naših zvestih naročnikov prikrajšanih, hočemo dati tudi tem zamudnikom priliko, da se udeleže našega nagradnega natečaja.

Tretji razlog je pač najtehtnejši: Vsak dan nas prosi ta ali oni p. n. naročnik, naj počakamo za njegovo naročnino še nekaj dni, češ da zdaj ne more utrpjeti denarja, da je konec meseca, in podobno. Drugi nas prosijo, naj jih vseeno uvrstimo med nagradne upravičence, naročnino pa bodo pozneje poravnali. Tega seveda ne moremo pod nobenim pogojem dovoliti, ker bi s tem prikrajšali tiste, ki so naročnino v redu plačali. Priznamo pa, da so vsi ti razlogi tehtni, saj je danes povsod trda za denar. Zato dajemo s podaljšanjem roka tudi vsem zaostankarjem priliko, da zdaj v začetku meseca pripravijo malo vsotico, ki jo terjamo od njih za naročnino, in nam jo čim prej nakažejo.

Iz vseh navedenih in utemeljenih razlogov podaljšujemo rok za sprejemanje zloženek dotlej, da uredimo sedanji material in pripravimo vse potrebno za žrebanje. To bo trajalo, sodeč po dosednji praksi, kake tri do štiri tedne; ta trenutek nam je nemogoče postaviti natančni rok, ker ga ne bi marali vnovič podaljšati, če bi se pokazalo, da je za vestno in točno izvršitev vsega dela prekratek. Poudarjamo: vestno in točno. To nam je najvažnejše.

Kdaj bomo rok zaključili, bomo o pravem času t. j. najmanj teden dni prej objavili v našem listu.

Opozarjamo cenj. naročnike, ki še niso poravnali naročnine za tekoče četrtletje, da jim pošljemo še ta teden opozorilo s položnico, da izpolnijo svojo obveznost. Upamo, da bodo poravnali naročnino tudi še za 3. četrtletje, t. j. do konca septembra t. l., potem imajo pravico, če pošljejo tudi pravilno rešeno zloženko, do tekmovanja za nagrade. Vsekako pa računamo, da poravnajo naročnino vsaj za tekoče četrtletje. V teh težkih časih je upravi popolnoma nemogoče kreditirati naročnino mesece in mesece, ker moramo tudi mi vse račune sproti plačevati. S prihodnjo številko ustavimo list vsem, kdor dotlej ne bo imel plačane naročnine za tekoče četrtletje.

*

Cenj. naročnike, ki so sami že poslali zloženko in obnovili naročnino, opozarjamo še enkrat na veliko ugodnost, ki jim jo dajejo naši kuponi. Kdor nam namreč pridobi novega naročnika in izpolni kupon, ki ga priložimo na 8. strani (na željo ga pošljemo kot poseben odtis, če bi ga neradi izrezali iz lista), ima pravico še do ene številke pri žrebanju za nagrade; s tem postane njegovo upanje, da dobi prvo nagrado, še enkrat večje. Pogoj je le da novi naročnik plača polletno naročnino. (Seveda ima tudi novi naročnik pravico do tekmovanja za naše nagrade, ako pošlje razen polletne naročnine tudi pravilno rešeno zloženko.)

Vsakdo lahko izpolni toliko kuponov, kolikor jih želi, in za vsakega dobi novo številko.

Znižali smo cene

vsem čevljem domačega in tujega izvora za gospode in dame. Ogljite si naše blago in izbiro, predno kaj kupite.

A. ŽIBERT
trgovina s čevlji
LJUBLJANA
Prešernova ulica.

Listnica upravnštva

Ga. M. O. v R. Pište nam, da ste nam poslali že trikrat zloženko, pa niste dobili še nobenega odgovora od nas; tudi ne, katero številko ima Vaša zloženka. Pregledali smo naše knjige in Vaše dopise in ugotovili: 1. Vaša zloženka dotlej ne more priti v poštev, dokler ne bo plačana Vaša naročnina do konca septembra t. l., do zdaj pa je še celo za 2. četrtletje niste poravnali, in 2. odgovoriti Vam nismo mogli zato, ker niste priložili 5 Din v znamkah za odgovor in manipulacijske troške, kakor smo to že večkrat objavili v listu. Vljudno prosimo, da tudi Vi izpolnite svoje obveze do nas; potem gotovo ne bo več prišlo do takih nesporazumov.

BUDDHA
čajne mešanice
so najboljše

TEA IMPORT
Ljubljana, Večna pot 5
Telefon št. 2626
Brzjavni Timport

Človekova življenjska doba

Napisala Belinda Sinclair

Bog oče je sedel na svojem prestolu in je pozval predse človeka, mačko, psa, osla in opico, da bi mu sami povedali, kako dolgo bi radi živeli. Najprej se je obrnil k mački:

„Dam ti dvajset let; ali si s tem zadovoljna?“

Mačka je vprašala: „Kaj bom morala početi v življenju?“

„Služila boš človeku. Živela boš v njegovi hiši in skrbela, da se ne bodo v njej zaredile miši in podgane. Dan in noč boš prežala, da se ne bodo vtihotapile in požrle živeža, ki si ga je priskrbel zase. Zato ti bo dal stanovanje, na varnem boš pred vetrom in dežjem in mrzlimi nočmi. Tudi boš dobila, kar mu bo ostalo od kosila in večerje, in celo rad te bo nekoliko imel. Zato pa boš morala biti zmerom zelo tiha in le od časa do časa boš smela zamijavkati.“

„O.“ je odvrnila mačka, „če mi je namenjeno tako življenje, ne potrebujem dvajset let; popolnoma zadosti mi jih je deset.“

„Kakor želiš,“ je menil ljubi Bog. „Od teh dvajsetih let, ki sem ti jih namenil, bom dal deset let na stran; morda jih bo kdo drugi hotel več kakor dvajset.“ Mačka se je zahvalila in odstopila in na njevo mesto je stopil pes.

„Tudi tebi sem namenil dvajset let,“ je rekel ljubi Bog.

„Kakšno delo bom moral opravljati teh dvajset let?“ je vprašal pes.

„Tudi ti boš živel pri človeku,“ je odgovoril ljubi Bog. „Moral boš njegova in njegove otroke varovati pred napadi in roparji. Tudi njegovo imetje boš moral stražiti pred tatovi. Tvoja naloga bo, da boš lajal in ga zbudil, kadar mu bo grozila nevarnost. Časih boš moral izpolnjevati svoje dolžnosti plačati celo s svojim življenjem. Zato pa te bo človek imel rad. Dal ti bo dovolj jesti in tudi ostanke kosti boš smel oglodati.“

„Če je stvar taka,“ je rekel pes, „se ne potezam za dvajset let, zadošča mi jih deset.“

„Kakor te je volja,“ je rekel ljubi Bog. „Tudi tvojih deset let bom dal na stran za koga drugega, če bi si želel dolgega življenja.“

Pes se je zahvalil in šel.

Na vrsto je prišel osel.

„Namenil sem ti dvajset let. Kako dolgo bi sam hotel živeti?“ ga je vprašal ljubi Bog.

„Kakšno bo moje delo?“ je vprašal osel.

„Hlapec človeku boš tudi ti,“ mu je odgovoril ljubi Bog. „Z neskončno potrpežljivostjo in breztožbe boš moral izpolnjevati njegovo voljo. Vse življenje boš nosil tovore, in če se bo človeku mudilo, te bo z bičem gonil naprej. Zato pa ti bo dajal hrano in prostor, kjer boš lahko spal.“

„Za takšno življenje je dvajset let preveč, Gospod. Daj mi jih samo deset,“ je zaprosil osel.

„Dobro, pa bom še tebi vzela deset let,“ je odgovoril ljubi Bog.

„Morda si bo tudi teh deset kdo še želel.“ Osel je odpeketal.

Nato je ljubi Bog vprašal opico, kako dolgo življenje si želi.

„To je odvisno od tega, kaj bom morala delati,“ je modro odgovorila opica. Bog ji je dobrotljivo povedal, da jo bo v splošnem pustil v gozdu. Če pa bi jo kdaj človek ujel, bo postala njegova ljubljanka, dajal ji bo slaščice in stanovala bo pri njem. Za to ji ne bo treba drugega delati kakor razveseljivati človeka in ga zabavati.

„Če bom živela pri človeku, mi bo že deset let skoraj preveč, nikar mi jih ne daj več,“ je zaprosila opica.

„Kakor si želiš,“ je odgovoril ljubi Bog in poklical naposled še človeka.

„Hotel sem dati živalim dvajset let življenja, tebi, ki sem te izbral za njihovega gospoda, pa trideset.“

Joj, joj, pomlad je tu!

Napisal A. Laszlo

Žena (vzdihne): Pomlad je tu... (Mož bere časopis.) Ludvik, ne slišiš, pomlad je tu...

Mož: Da, slišim.

Žena: Ali ne veš, kaj to pomeni, ko pride pomlad?

Mož: Ko pride pomlad, požene drevje brstje in polja in travniki spet ozelene.

Žena: Drugače pomlad nič ne pomeni?

Mož: Kuriti ni treba več.

Žena: In?

Mož: Drugega ne vem.

Žena: Ali me imaš za neumno?

Mož: Niti v sanjah ne... Lahko pa da se motim...

Žena: Na to ne misliš, da potrebuje človek na pomlad nov klobuk... Novo obleko, nove čevlje, nove rokavice...

Mož: Jaz prav nič ne potrebujem!

Žena: Ti? Kdo pa o tebi govori! Ti imaš dovolj oblek... A jaz? Saj se ne upam več na cesto!

Mož: Ženka, pri današnjih slabih gospodarskih razmerah!

Žena: Zmerom mi prihajaš s temi slabimi gospodarskimi razmerami!

Mož: Zadolžena sve čez glavo... Vsi ljudje se zdaj sklicujejo na to neumno pomlad. Tudi zdravnik mi je namignil, da je pomlad tu in naj bi mu plačal... Dolžna sva mu za deset obiskov...

Žena: Te obiske mu bova čim prej vrnila... Za to pa moram poprej imeti pomladansko popoldansko obleko. Ludvik, daj mi denarja!

Mož: Ga nimam! In ga tudi ne bom imel. Letos ne bova nič novega kupovala.

Žena: Kdo pa govori o novem? O čiščenju govorim, o obračanju, o barvanju... Beli klobuk bi dala zeleno prebarvati, zelenega rdeče, rdečega rumeno...

je rekel ljubi Bog. „Ali je to nemara tudi tebi preveč?“

„O, Gospod,“ je rekel človek, „meni ne moreš dati dovolj let! Kaj zahtevaš, da naj delam v življenju?“

„Prvih dvajset let potrebuješ, da popolnoma dozoriš. Prihodnjih deset let boš porabil za to, da si ustvariš svojo srečo in srečo drugih ljudi. Ker pa ti to ne zadošča,“ je resno rekel ljubi Bog, „ti dam še deset let, ki jih je mačka zavrnila, in nadaljnih deset let, ki jih je pes odklonil. V tem času se boš trudil, da pridobiš zase in za svojce vse potrebno za življenje. Tudi oslovih deset let ti je na razpolago. Služila ti bodo za to, da si s pametjo ohraniš, kar si si pridobil. In če hočeš, ti podarim tudi opičinih deset let. To znese skupaj sedemdeset let. V teh poslednjih letih ti bo sin ali hči določila kot v svoji hiši in boš zabaval niune otroke kakor opica svojega gospodarja, da si pridobiš njihovo naklonjenost.“

In človek je s hvaležnostjo sprejel vsa ta življenjska leta, ki mu jih je podaril ljubi Bog.

HUMOR

Deus ex machina

Ena izmed najelegantnejših pojav londonske družbe je še vedno lady Asquith, to je tista dama, ki se ni zehirala o svojem obrazu reči, da to prav za prav ni obraz, nego dvojica staknjenih profilov. Margot Asquith je že od nekdaj vajena izsiliti svojo voljo in gorje tistemu, ki bi se ji ne pokoril.

Tako je Margot Asquith hotela nekega dne obedovati z nekim znancom v veliki londonski restavraciji, toda plačilni ji je z obžalovanjem povedal, da ni nobena miza prazna. „Pokličite ravnatelja!“ je energično velela gospa Margot. Toda tudi ravnatelj ni mogel drugega kakor pokazati na zasedeno obednico. Lady Asquith pa se ni udala. Zagledala je bila neko mizo, kjer je sedel neki starejši gospod v družbi mlajšega tovariša. Oba sta bila obed že domala pospravila. Nanju se je obrnila lady Margot z energično prošnjo, naj se izvolita požuriti.

„Kako to?“ se je začudil starejši gospod, „saj vidite, da še nisva končala!“

Tedaj pa je Margot izigrala svoj poslednji adut: „Ali mar ne veste, da sem jaz lady Oxford and Asquith?“

Toda to pot je Margot na krivega naletela. Mirno in hladnokrvno jo je starejši gospod premeril od nog do glave in rekel: „Jaz sem pa ljubi Bog.“

Nato se je obrnil k svojemu mlajšemu tovarišu: „Podvizaj se, Jezus!“

Po ovinkih

„Papa, ali še veš, da si mi nekoč pravil, da so te izključili iz šole?“

„Da.“

„Ali ni čudno, da se vse v življenju ponavlja?“

Narobe!

Žena (srdito): „Vselej kadar vidiš kakšno dekle, pozabiš, da si oženjen!“

Mož: „Narobe, dušica: takrat se šele prav spomnim!“

Ni doma

Zdravnik dr. Kalwing iz Monakovega je imel za seboj naporen dan in je takoj, ko je legel, trdno zaspal.

Ob dveh zazvoni telefon.

Kalwingova žena Lora pa je odločna in energična gospa. Zato kratkotalo sname slušalko in vpraša, kaj je. Na drugem koncu telefona želi neki pacient, da bi prišel doktor k njemu.

„Mojega moža ni doma,“ obžaluje gospa Lora.

„Lepo vas prosim,“ moleduje pacient. „Otrok ima 37° vročine in želodec ga strašno boli.“

„Sedem in trideset vročine in bolečine v želodcu,“ šepne gospa Lora.

„Mlačne obkladke na želodec in baldrijanove kapljice,“ šepne njen mož.

„Mlačne obkladke na želodec in baldrijanove kapljice,“ reče gospa Lora.

„Pa če ne bo pomagalo?“ vpraša pacient.

„Pa če ne bo pomagalo?“ šepne gospa Lora.

„Bo pomagalo,“ zagodrnja dr. Kalwing in se obrne na drugo stran.

„Bo pomagalo,“ reče gospa Lora v telefon.

„Ali pa je,“ vpraša tedaj pacient, „ali pa je mož, ki leži zraven vas, tudi res študiral medicino?“ **Hans Ribau.**

V šoli

Učitelj: „Danes smo govorili o mostovih. Kaj si torej predstavljaš pod visečim mostom, Poznè?“

Poznè: „Vodo, gospod učitelj!“

MOST VZDIHOV

ZGODOVINSKI ROMAN NAPISAL MICHEL ZÉVACO

29. nadaljevanje

Kaj se je do zdaj zgodilo:

Dožev sin Roland Candiano je po šestih letih ječe pobegnil iz beneških temnic, kamor ga je vrglo izdajstvo njegovih „prijateljev“ tisti večer, ko se je imel zaročiti z beneško plemkinjo Leonoro Dandolo. Njegova prva pot iz ječe je bila k očetu, sivolasemu Candianu, ki mu je dal takratni veliki inkvizitor in poznejši dož Foscari vpriču uklenjenega Rolanda iztekniti oči. Nšel ga je v neki vasi, kjer so se otroci norčevali iz slepega starca: Candiano je bil blazen!.. Roland je hotel poiskati mater: izvedel je, da je umrla od žalosti. Povprašal je po Leonori: povedali so mu, da se je poročila z njegovim sovražnikom Altierijem... Nesrečnež ni vedel, da so deklico nalagali, da jo je varal s Kurtizano Imperijo. Ni vedel, da so ji rekli, da je Roland pobegnil iz Benetk. Ni vedel, da se je poročila z Altierijem samo zato, da reši očeta...

Za vse prestano gorjé, za zločine, ki so jih storili nad njegovim očetom in materjo in nad njim, se je sklenil strašno maščevati. Prvega je zadel kardinala Bemba, druga je bila kurtizana Imperija, ki ji je ugrabil hčer Bianco. Potem pridejo na vrsto ostali: generalni kapitan Altieri, dož Foscari, veliki inkvizitor Dandolo...

Toda Roland ne ve, da mu njegovi sovražniki pripravljajo zaselo. Tudi ne sluti, da je Leonora izsilila od Imperije priznanje izdajalskega naklepa, ki so ga pred šestimi leti skovali Altieri, Foscari, Bembo, Dandolo in ona. Leonora ve vso strašno resnico...

*

P. t. novi naročniki, ki jim ta kratka vsebina ne zadošča, dobe na željo brezplačno ponatis prvih 18 nadaljevanj. Nadaljnjih 10 nadaljevanj, priobčenih v št. 12-22 „Druž. Tednika“, nismo ponatisnili in se dobe le v omenjenih številkah, ki jih pošljemo novim naročnikom za izjemno ceno 15 Din. Denar je treba poslati vnaprej.

„Od tiste noči, ko so ga zgrabili.“

„Kdaj je pobegnil?“

„Pred kakimi šestimi meseci.“

„Po kaj si prišla sem?“

„Da obvestim Altierija...“

„Koga si še obvestila?“

„Dandola.“

„Mojega očeta... Dobro! Kaj sta sklenila?“

„Da ga zgrabita.“

„Kdaj?“

„Čim prej.“

„Ali je to vse, kar veš?“

„Da!... vse!...“

Imperija je to poslednjo besedo komaj slišno zahropala. Bila je na koncu. Togota, sramota in strah so strli njeno krepko naturo: onesvestila se je.

Leonora je vstala in pogledala okoli sebe.

Mehanično, z mirnostjo in odmerjenostjo, ki sta razodevali njeno odločnost, da kurtizano če treba tudi ubije, je Leonora stopila k zastoru na zidu in odrezala z bodalom svilnate trakove na njem. Nato se je vrnila k Imperiji in ji zvezala roke in noge; v usta ji je potisnila kot tkanine, ki ga je odtrgala z zastora, nato pa je prišla kurtizano za obe rameni in jo zavlekla v sosednji kabinet, zaprla vrata, obrnila dvakrat ključ v njih in se zgrudila na kanape.

Toda takoj je spet skočila kvišku, se prijela z obema rokama za čelo in vsa zmedena zajeceljala:

„Ne, ne! Zdaj še ne smem umreti! Danes še ne smem zblazneti!...“

Tako je prebila skoraj eno uro, zdelo pa se ji je, da je minila komaj ena minuta.

Naposled jo je odrevenelost minila.

S težkimi koraki, kakor mesečna, je krenila v oficirsko obednico. Službujoči oficir je z grozo gledal, kako je njegova gospodarica odprla omaro, kjer so bili spravljene likerji, vzela iz nje najmočnejšega, si nalila poln kozarček in ga izpraznila na dušek.

To okrepčilo jo je osvestilo. Kri se ji je vrnila v lica in v prsih je spet začutila utrip srca.

Nato je šla nazaj v svojo sobo, se brez naglice oblekla in odšla iz palače.

XXXII

Polnoč!

Pustimo Leonoro na njeni skrivnostni poti in se za trenutek vrnimo v kabinet velikega inkvizitorja.

Po Altierijevem odhodu je Dandolo prebil strašno uro.

Blazne misli so se preganjale v njegovih možganih.

Najprej je pomislil na samomor. Potem je sklenil ubiti svojo hčer. Da, svojo hčer, ki jo je oboževal, hčer, ki mu je bila edino, kar ga je še priklepalo na življenje — da, v smrti te hčere je v tistih trenutkih blaznosti videl odrešitev!

Toda povedati moramo, da je to misel neutegoma z grozo odgnal.

Zdajci pa, nenadoma, kakor se tako rado zgodi, kadar je duh napet do skrajnosti, se je v njegovo dušo vrnil mir: kakor blisk se mu je zasvetila rešilna misel.

Ni on tisti, ki mora umreti, in tudi Leonora ne!

Umreti mora Roland!

Umreti brez odloga!

Ne gre za to, da Rolanda zgrabi ne, ubiti ga mora!

In veliki inkvizitor je v duhu zagledal ime: Sandrigo!

Stopil je k oknu. En sam čoln se je zibal ob nabrežju. V njem je ležal čolnar z obrazom obrnjen k palači.

Veliki inkvizitor mu je pomignil.

Čolnar je vstal, stopil iz čolna in se ustavil pod oknom.

Dandolo je rekel samo eno besedo:

„Sandrigo!“

Čolnar je prikimal in izginil. Dvajset minut nato je stal razbojnik pred velikim inkvizitorjem.

„Kakor vidiš, držim besedo,“ je rekel Dandolo.

Razbojnik je zadrgetal.

„Tak ste odkrili sled za Rolandom Candianom?“

„Da,“ je mrko pokimal veliki inkvizitor.

Sandrigo ni z ničimer izdal svojega veselja. Le oči so mu zagorele.

„Kdaj naj pridem?“ je vprašal. „Drevi. Ob desetih na Olivolskem otoku.“

„Kje?“

„Kraj cerkve.“

„Prav. Od desete dalje bom čakal zraven velikih vrat.“

„Tudi jaz bom tam čakal.“

„In mi boste dovolili, da ga j a z zgrabim?“ je hripavo vprašal razbojnik.

„Kaj ti nisem dal besede? Pravi ti, da držim svoje obljube.“

„Prav. To bo tedaj prvi. Ostane potem še Scalabrino... Torej, Visokost, drevi ob desetih pred portalom cerkve na Olivolskem otoku!...“

Veliki inkvizitor je spremil Sandrigo do vrat svojega kabineta. V trenutku, ko se je razbojnik že hotel posloviti, mu je položil roko na ramo.

„Pričakujem, da ne pojdeš delj kakor bo treba!“

„Kaj hočete reči?“ je zagodrnjal Sandrigo in se stresel.

„Tole: za nas je važno, da dobimo Candiana živega v roke. Obljubi tedaj, da se ne boš dal zapeljati od svojega sovraštva.“

Njegov mrki pogled se je započil v razbojnika.

Sandrigo se je zdel, kakor da premišlja. Njegova roka je krčevito stiskala bodalo.

„Razumeš?“ je ponovil Dandolo. „Prisezi, da ne boš prekorščil pravic svojega sovraštva!“

Sandrigo je dvignil svoj pogled v velikega inkvizitorja.

Moža sta se premerila z očmi.

Sandrigo jih je prvi pobesil. In mrko je odgovoril:

„Prisežem, Visokost, da ne bom prekorščil pravic svojega sovraštva.“

Nato se je naglo obrnil in odšel.

„Drevi,“ je tedaj zamrmral Dandolo, „bo Roland Candiano mrtev!“

— — — — —
Ko je Roland zapustil Imperijo, se je dal odpeljati v Aretinovo palačo.

„Nestrpno sem vas že pričakoval, gospodar!“ je vzkliknil pesnik.

„Ali ste bili v doževi palači?“ je vprašal Roland.

„Da, z Bembo. Čudno se mi zdi, da ga potem nisem več videl.“

Roland se je spustil v naslanjač in ne da bi bil kaj odgovoril na Aretinove zadnje besede, je nadaljeval:

„Pripovedujte torej, kako je potekel vaš obisk v doževi palači; zdi se mi, da je moral biti zelo zanimiv.“

Aretino se je zamislil.

Tehtal je koristi, ki se jih je smel nadejati od doža, in usluge, ki mu jih utegne storiti Roland.

Pogledal je mladega moža od strani. Roland se je smehljajal.

„Eh, ta obisk je bil vse prej ko zanimiv,“ je menil malomarno.

„Glejte no!... Jaz sem pa mislil, da ste govorili z dožem o velevažnih stvareh!... Tako se človek moti!“

„Mar veste, da sem z dožem govoril?“ je osuplo vzkliknil Aretino.

„Saj vidite!“

„Po tem takem res vse veste! Kaj ste čarovnik?...“

„Nikakor ne! Moja čarovnija je kaj preprosta. Pravkar ste se izpraševali, kaj je z Bembo.“

„Da! In pri tej priliki sem mislil na to, da vas povabim z njim na večerjo.“

„Ne bo treba! Sam sem namreč povabil Bembo za nekaj časa v ljubko vilo, ki jo imam v okolici Benetk. Ta trenutek je pri meni. On mi je tudi povedal, da vas je dož Foscari sprejel.“

„Bembo vam je to povedal?“ je osuplo vzkliknil Aretino.

Roland je smehljaje se prikimal.

„Če je tako,“ je nadaljeval Aretino, „vam je pač vse znano! Zakaj me potem izprašujete?“

Z Rolandovega obraza je izginil usmev. Vstal je, stopil k Aretinu in mu položil roko na ramo.

„Mojster Aretino,“ je rekel, „zdi se mi, da pozabljate najin dogovor.“

Pesnik je pogledal Rolanda. In to kar je videl, ga je očitno navdalo z grozo, zakaj zajeceljaj je:

„Vprašajte, gospodar!“

„Vendar že!“ je vzkliknil Roland in se spustil nazaj v naslanjač.

„Pravkar ste rekli, dragi pesnik, da vas je najin odlični prijatelj Bembo vzel s seboj k dožu, ki vas je ljubeznivo sprejel...“

„Ne samo ljubeznivo, laskavo! Počastil me je s svojim zaupanjem in me celo izbral za svojega poslanika.“

„Za poslanika! Gromska strela!... Čestitam! In pri kom, če dovolite vprašanje?“

„Pri Giovanniju Medicejskem.“

„Pri Velikem vragu?“ je Roland nenadoma prisluhnil.

„Da, pri njem! Nalogo imam, da mu sporočim nekatere predloge, ki sem se moral zakleti, da jih nikomur ne izdam.“

„Nikomur... razen meni!“

Aretino je prebledel.

„Ne zahtevajte tega od mene, gospodar!“ je zajeceljaj. „Vse drugo, samo tega ne!...“

„Vse drugo?“

„Da, vse! Samo tega ne, da izdam to poslanstvo!“

„Prav! Če je tako, zahtevam vaše življenje!“

„Moje življenje!“ je zajeceljaj Aretino in se začel tresti po vsem životu.

„Kakopak! Iztrgal sem vas iz rok vrlim razbojnikom, ki ste jim pomenili lepe denarce. Zdaj se kesam, da sem siromake osleparil. Zatorej vas bom dal zgrabiti in zvezati, zamašiti vam usta in vas odnesti nazaj, od koder sem vas odvedel, in vas vrniti razbojnikom, katerim sem vas ukradel.“

„Ukradel!“ je bedno zajeceljaj pesnik.

Nove naročnike

ki so zadovoljni z „Druž. Tednikom Romanom“, opozarjamo, da izhaja naš list že 4. leto in da imamo na razpolago še nekaj kompletnih prejšnjih letnikov, ki so prav tako zanimivi kakor letošnji. Vsa pojasnila v naši upravi (Ljubljana, Breg 10). Pri vprašanih prosimo navedbe, ali želite vezane letnike ali nevezane.

„Kaj to ni tatvina?“ je vzkliknil Roland in vstal. „Do svidenja, mojster Aretino! Dobro se imejte in če boste v sili, se zatecite pod dožvo okrilje... zakaj preden napoči večer, boste ugrabljeni, jutri pa v rokah razbojnikov v pivski soteski.“

Roland se je obrnil k vratom. „Stojte, gospodar!“ je zavpil Aretino ves iz sebe.

„Tak ste pripravljeni govoriti?“ „Vse, kar želite, gospodar!“ „Dobro. Koliko dobite za svoje poslanstvo?“

„Vsega skupaj pet tisoč srebrnikov. Polovico sem že dobil.“

„Prav. Drevi bo teh pet tisoč srebrnikov v vaših rokah. Kar ste dobili od doža, vam bo povrh.“

„Oh, gospodar...“

„In zdaj,“ je resno nadaljeval Roland, „zdaj govorite! Za drugič pa si zapomnite, da najbrž ne bom več tako potrpečljiv kakor danes. Sklenila sva dogovor. Jaz svoje obveze strogo izpolnjam. Izpolnajte tudi vi svoje. Zakolnem se vam, da je teh deset minut vaše življenje viselo na niti.“

Aretino je blede ko mrlič pri kimal v znamenje, da se uda.

„Poslušam vas,“ je kratko rekel Roland.

Tedaj je Aretino besedo za besedo in v vseh podrobnostih povedal svoj razgovor z dožem Foscarijem. Pojasnil je politično stran svojega poslanstva in Roland si ni mogel kaj, da ne bi občudoval razuma in pretkanosti tega človeka.

„Foscari si je izbral prvovrstnega diplomata, to drži,“ je premišljal. „Kakopak: saj mu ga je priporočil Bembo, in on se v teh rečeh spozna...“

Aretino je med tem končal svoje pripovedovanje. Radovedno je čakal, kaj bo Roland rekel, in pri tem premišljeval:

„Nobenega dvoma ni več: moja usoda je zvezana z usodo tega človeka. Ne vem, kdo je, ne vem, kaj hoče, a kaj mi to mar! Rešil mi je življenje in pravkar mi je obljubil pet tisoč srebrnikov. Sodim, da je večji in mogočnejši od doža; njegova duša je velika in njegov duh strašen. Pred menoj so trepetali kralji; on pa je varen pred mojim peresom... Da, v njem sem našel svojega mojstra. Tu je moj Rubikon in kakor Cezar vzkliknem: *Alea iacta est!*“

Na glas pa je rekel:

„Kako ste odločili, gospodar? Ali naj izvršim dožvo poslanstvo ali ne?“

To vprašanje je pomenilo Aretino definitivno kapitulacijo. Na Rolandovih ustnicah je zaigral blede usmev.

„Foscari se moti,“ je resno rekel mladi mož. „Benetke morajo

ostati Benetke. Morje jim je dalo slavo; zato morajo stremeti k morju in ne k suhi zemlji.“

„Zakaj, gospodar?“ je vzkliknil Aretino. „Pouk o visoki politiki iz vaših ust mora biti prav tako zanimiv kakor balada izpod mojega peresa,“ je dodal z izrazom navišega ponosa, ki je za njim skrivaj svoje prave misli.

„Zakaj, vprašate?“ je odgovoril Roland. „Ker so Benetke Atene Italije; usoda jih vodi v bodočnost umetnosti, poezije in lepih ved. Benetani so narod duhá, nezaupljivi so, toda sposobni velikih stvari, kadar gre za svobodo. Atene so propadle tisti dan, ko so hotele podjarmiti Grčijo. Benetk bo nestalo tisti trenutek, ko bodo prenehale biti mesto morja in se bodo njihovi prebivalci izneverili trgovini in umetnosti. Benetke lahko dajo svetu velik zgled: pokažejo naj mu, da je prava slava v tem, da se ljudstvu služi in se mu pokaže, kako bo srečno živelo v svobodi. In o tem velikem delu sanjam, mojster Aretino!“

Roland je umolknil. Potem pa je nenadoma mrzlo povzel:

„Mojster Aretino, poslanstvo, ki bi ga morali izvršiti pri Giovanni Medicejskem, prevzamem jaz. Med tem boste vi ostali skriti v svoji palači, in ko se vrnem, vam izročim odgovor Velikega vraga dožu Foscariju.“

Aretino se je globoko priklonil. Kakor blisk ga je prešinilo spoznanje, da je izpregledal Rolandovo skrivnost, da ga je razumel do dna.

Mladi mož pa je grenko pomislil, da ne bo utegnil izvesti teh svojih sanj, ki jih je spočel v temi beneških ječ, v pekočem trpljenju... pomislil je, da je njegovo življenje posvečeno drugim sanjam, črnim in strašnim sanjam osvete!

Vedoč, da se sme poslej na Aretina zanesti, je odšel in zavil proti stari hiši v pristanišču, kjer je nekoč prebivala Juana, kjer je umrla njegova mati...

Tjakaj je zavil vselej, kadar je čutil, da mu srce omahuje in da mu obup preplavlja možgane.

V sobicah se ni nič izpremenilo. Postelja, ki je na njej umrla doževka Silvija, je bila še zmerom na svojem mestu. Nihče ni še odtlej ležal na njej. Na mizi so stale v lepem redu skromne potreščine, ki so služile Silviji. Roland jih je hranil kakor svetinje.

Mladi mož je premišljal, kako kmalu napoči ura, ko pojde na Olivolski otok. Deset tisoč srebrnikov za kupnino je imel pri sebi. Sklenil je bil, da prebije noč v Dandolovi hiši, in z vročično nestrpnostjo je čakal te strašne preizkušnje.

„Bembo je kaznovan,“ je mrmral sam pri sebi. „Imperija je kaznovana, tudi Foscari, Altieri in Dandolo pridejo na vrsto... Toda ona!... O, Leonora, zaradi tebe najbolj trpim! Ti si največja krivka, zakaj vsa moja vera, vse moje življenje je bilo v tebi!...“

Ob mislih na Leonoro je vselej začutil, da mu omahuje srce in ga

Čevlje dobite povsod, na obroke pa samo pri „Tempo“, Ljubljana, Gledališka ulica 4 (nasproti opere).

V 24 urah

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrob in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo

tovarna JOS. REICH
Ljubljana

zapuščajo moči; in srd ga je prevzel proti samemu sebi, ko si je moral priznati, da je vkljub Leonorinemu izdajstvu ljubezen do nje še zmerom močnejša!

Hotel si je tam nabrati novih kali sovraštva, toda podzavestno je čutil, da ga ljubezen vleče tja.

Polagoma je legel na zemljo večer.

Proti pol deveti uri, ko se je že čisto zmračilo, si je ogrnil plašč, pobral torbo s srebrniki in odšel proti Olivolskemu otoku. Prilije Dandoloove hiše je bilo razsvetljeno.

Koprnel je po tej noči, ki jo bo prebil v Leonorini hiši — koprnel je po njej in bal se je je!

Stari Filip ga je že čakal v obednici.

Ko je zagledal svojega novega gospodarja, je vstal, pozdravil in rekel:

„Evo vam pogodbe, in tu so ključi.“

„Tu je denar,“ je odgovoril Roland, „izvolite ga prešteti.“

Hišnik je jel zlagati srebrnike na kupčke, Roland pa je med tem hodil po sobi gor in dol, globoko zatopljen v svoje misli.

Štetje je trajalo pol ure.

Ko se je Roland obrnil k Filipu, je le-ta ravno zavezoval torbo.

„Zdaj vam razkažem hišo...“

„Ni treba,“ je odkimal Roland.

„Kaj jo mar že poznate?“ se je začudil starec.

„Ne, toda to lahko sam opravi. Rad bi celo to prvo noč, ki jo prebijem v svoji hiši, ostal sam. Do jutri ste prosti, Filip. Lahko greste.“

„Hvala, gospod,“ je rekel starec. „Pa bom nočoj spal v Dandolovi palači.“

„Jutri zjutraj dobite vsa potrebna navodila glede upravljanja hiše. Mislim, da se vam ne bo treba kesati, da ste dobili drugega gospodarja.“

„O, Visokost, do smrti vam bom hvaležen, da bom smel umreti v tej hiši, kjer sem prebil vse svoje življenje.“

Filip se je spoštljivo priklonil pred svojim novim gospodarjem in šel.

Tedaj je Roland stopil do vrtnih vrat, jih skrbno zaprl in šel počasi spet nazaj v hišo.

Utrnil je vse luči.

Potem je vzel ključe in v temi prehodil hišo. Ostala mu je v spominu še iz tistih srečnih časov, ko je hodil z Leonoro po njej in ga je zaročenka vsa srečna vodila iz sobe v sobo in sta se menila, kako si bosta uredila, ko se preselita sem. Pred Leonorino sobo se je ustavil.

V to sobo ni njegova noga še nikoli stopila.

Vteknil je ključ v ključavnico, a takoj ga je ves trepečoč potegnil nazaj.

Nel! V to sobo nel! Vsaj nočoj nel! Prešibek je za to. Že ta obisk mu je bil preveč, preveč ga je pretresel pogled na vse te stole, te mize, ki so nekoč služile Leonori...

Obrnil se je, in pridušeno hropenje se mu je utrgalo iz grla.

Nato je počasi stopil ven na vrt.

Instinktivno, kakor brez volje je zavil proti cedri.

„Tu sem bil nekoč srečen!“ je zamrmral.

In zdajci ga je minil ves zmisel za čas: bilo mu je, kakor bi bil šele včeraj zapustil ta vrt in se nocoj vrača, kakor se je vračal večer za večerom...

A že prihodnji trenutek se mu je spet vrnila zavest strahotne resničnosti, in ihteč je pobegnil pred sencami srečne prošlosti...

Kupil je bil to hišo, da bi v njej zajemal hrane svojemu sovraštvu... in zdaj ga je bilo groza slednjega stola, groza ga je bilo vsakega kotička... Od vse povsod so vstajali pred njim spomini na izgubljeno srečo.

Bežal je!... Ihteč, ves iz sebe, je bežal... In neskončen obup mu je stisnil srce, ko se je zavedel, da je njegova ljubezen močnejša od sovraštva, močnejša od vsega na svetu!

Zdaj je bil na koncu vrta. Instinktivno mu je prišla misel, da bi se zavihtel na zid in zbežal ter se nikoli več ne vrnil... Že se je pogljal: trenutek nato je bil na slemenu zidu in se hotel spustiti na tla.

Tedaj pa se je zdrznil.

Zagledal je nejasne obrise človeških postav...

Kako jih je mogel razločiti v temi?

Katera neznana sila je podelila njegovim očem ta čudežni vid?

Natanko jih je razločil; in prav tako natanko je tisti mah vedel, da so ti ljudje biriči. Na koga preže?

Oprezno se je Roland spustil nazaj na tla.

Neslišno je stekel čez vrt do nasprotnega zidu in se popel nanj. En sam pogled mu je zadoščal: tudi tu je bil vrt zastražen. In na tretjem mestu prav tako: povsod so stale sence, neme in negibne.

Vrt je bil obkoljen z vseh strani!...

Tedaj je Roland razumel!

Človek, ki nanj preže, je on sam!

Tisti mah se mu je vrnila vsa hladnokrvnost. Prividi so izginili, sanje bolesti in ljubezni so se razkadile. Ostal je v njem le še instinkt preganjane zveri, ki se hoče rešiti.

Čudovito miren je bil, ko je zdaj počasi in zamišljeno zavil proti cedri.

Zakaj proti cedri?

Ali mu je ljubezen, ki je še zmerom vsemogočno utripala v njegovem srcu, vodila korak? Ali je hotel dati slovo življenju na kraju, kjer je spoznal svojo največjo srečo?

Ali pa je podzavestno sklepal, da bodo biriči najprej naskočili

N a o b r o k e !

Manufaktura

Rebord

Ljubljana, Aleksandrova cesta št. 8
Maribor, Gregorčičeva cesta št. 20
Posetite nas! — Zahtevajte potnike!

Isposojamo
plošče in gramofone poceni
Šlager
Ljubljana, Ateksandrova 5
Maribor, Gregorčičeva 20

hišo in da jim bo na vrtu laglje ušel?

V trenutku, ko je Roland krenil proti cedri, je začul za seboj rahel šum. Obrnil se je in zagledal človeško glavo, ki je vstala na zidu: trenutek nato je zagledal drugo, malo naprej... potem tretjo... in spet... in spet...

Vse okoli njega so vstajale na zidu neme sence; neslišno so se vzpenjale, plazeč se ko zlovešča golazen. In potem nič več: biriči so se brez glasu spustili na vrt.

Tisti trenutek je bila v Rolandu samo ena misel:

„Kdo me je mogel izdati?...“

In usmev mu je preletel ustnice, ko je zamrmral:

„Imperija!...“

Zdaj je bil pri cedri. Pogledal je okoli sebe in preletel vrt. Sence so prihajale čedalje bliže in čedalje tesneje se je sklepal okoli Rolanda krog.

Roland je izdrl bodalo in se pripravil na smrt.

Smrt! Tu!... Pod cedro, kjer je tolikanj ljubil!...

Neizrekljiva grenkoba mu je stisnila srce in obup ga je spekel ob misli, da ne bo mogel dovršiti svoje osvete...

A še isti mah mu je spet ljubezen preplavila dušo; v tisti strašni sekundi, ko se človek poslavlja od življenja, je bilo vse njegovo bitje polno Leonore in ustnice so nehote zamrmrale njeno ime.

Takrat je bilo polnoč...

In ko je poslednji udarec odzvenel v noč, je Roland z vzhičnim glasom umirajočega zašepetal: „Leonora! Leonora!...“

„Pri tebi sem, Roland!“ je odgovoril neki glas, slaboten ko dih, nežen in neizrekljivo otožen obenem.

Roland je obstal kakor ukopan. Krčeviti trzaji so mu stresali telo, lasje so mu stopili pokonci in čelo mu je oblil znoj.

Bilo mu je, ko da sanja prelesten sen. Prošlost? Ni je! Niso ga zgrabiti. Ni trpel šest mučeniških let v beneških temnicah. Bembo, Altieri, Foscari, strašna pot v podzemeljski pekeli, še strašnejši beg iz njega, vihar na Mostu vzdihov — vsega tega nikoli ni bilo!

Zakaj kraj njega stoji Leonora, izvoljenka njegovega srca!

In kakor snoči mu bo rekla tudi nocoj:

„Polnoč je, gospodar moj!... Posloviva se, in do svidenja jutri!...“

Kakor snoči ga bo prijela za roko in ga spremila do vrtnih vrat!...

Zadržetal je od blažene sreče. Njegove oči so videle Leonoro, v dekliski obleki kakor nekoč, z belo svilnato rutico okoli vratu, ki ji jo je bil on podaril. Lepa je bila, lepša ko kedajkoli, lepa ko ljubezenski sen, vitka in nežna... Le smeha ni videl na njenih okamenelih ustnah... Da, videl je Leonoro, kako ga je kakor včeraj prijela za roko in potegnila s seboj!

Brez besede se ji je dal odvesti, in če ga je bilo česa groza, ga je bilo prečudno rajsko groza ob tem blaženem dotiku dehteče roke, ki se je komaj upal verjeti, da je Leonorina.

Kam ga vodi?

Ni videl... Videl je samo njo... njo! Živo, telesno, kako stopa zraven njega, in tako lepa!

Sam ne vedoč kdaj je stal v hiši, pred vrati, ki se jih malo prej ni

upal odpreti, ki je bil z grozo odskočil od njih... Pred vrati sobice, kjer je Leonora živela kot dekle...

Noč je bila temna in neprodurna.

Toda Roland jo je še zmerom videl kakor o belem dnevu. Bilo mu je, ko da jo obdaja bleščeč sij...

Videl jo je, kako je odprla vrata in mu pomignila...

Vstopil je... vrata so se zaprla... Leonora je izginila...

Marija Dressler – tuja mati

Marija Dressler živi prav tako, kakor jo gledamo v filmu. Mirno, solidno, skoraj dostojanstveno. Nekaj minut pogovora z njo je dovolj, da človek spozna, kakšno je njeno življenje. V vseh delih sveta je že bila in zmeraj je znala svojemu domu dati udobnost, ki je potrebna, da se človek v njem dobro počuti.

Ko je v Hollywoodu dosegla uspehe, ki so se jim vsi čudili, se je najprej odločila, da si napravi miren dom, ker ni marala več stanovati po hotelih.

Tako je nastalo iz njenega doma v Beverly-Hillsu to, po čemer je hrepnela ves čas, ko je potovala po svetu kot igralka potujočega gledališča. Njen dom je trdno zgrajen in je čisto drugačen od krhkih vil v španskem, mavrskem in laži-francoskem slogu. Pred hišo ima vrt za počitek, poln cvetja in senčnih evkaliptovih dreves. Tu preživi velika umetnica prosti čas, mirno, pokojno, da bi človek mislil,

otroke kakor za svoje lastne, ki zanje delajo, robotajo in trpe. Taka je tudi v Metrovem nemškem filmu „Tuja mati“ (Min and Bill).

V tem filmu igra krčmarico, ki je vzela za svojo malo Annie (Dorothy Jordanovo), hčer izgubljenke Bele. Marija je z Annie zelo stroga. Kadar z njo govori, je odurna in surova, toda ko deklica odide, se pokažeta na starkinem licu sreča in blaženost. Marija jo ima tako rada, da žrtvuje za njeno vzgojo vse svoje premoženje. Tako daleč gre, da ubije njeno mater, ki hoče izsiljevati denar od deklčinega zaročenca in uničiti njeno srečo.

Čudno, toda resnično je, da ima Marija Dressler več oboževalcev kakor marsikatera mlada in lepa igralka. Dan za dnem dobiva šope pisem iz vseh delov sveta, kjer jo mlada dekleta in možje prosijo nasvetov. Na vsa ta pisma odgovarja sama in skuša s pametno in dobro besedo tolažiti svoje daljnje, neznane prijatelje.

Taka je Marija Dressler v filmu in v življenju.

Myrna Loy (Foto Fox)

da gleda pred sabo ženo, ki je spravila do kruha svoje otroke, in uživa zdaj zaslužen počitek.

V ateljeju pa je Marija Dressler drugačna. Čeprav je že v letih, je živa in temperamentna; dela s tako ljubeznijo do dela in zanosom, da bi ji lahko zavidali vsi mlajši tovariši. Nikdar ne počiva, vsaka malenkost jo zanima in svojo vlogo bi igrala, če bi bilo treba, brez prestopa vso noč.

V kakšnih vlogah je najbolj zaslovela?

Razumljivo je, da ne more več igrati mladih junakinj in elegantnih dam. Za to je prestara in v takih vlogah tudi ne bi mogla pokazati vseh svojih igralskih sposobnosti. Zato igra Marija Dressler navadno vloge tujih mater, vloge žen, ki skrbijo za tuje

ske järke. Francozi so ga poslali na zdravljenje v Pariz. Zaradi rane so ga potem odpustili od vojakov in odlikovali z vojnim križcem.

Kmalu utegnemo videti Chevalierja v novem filmu, toda v civilu, ker igra vlogo zdravnika. Film se bo imenoval „Eno uro s teboj“, njegova partnerica pa bo Jeannette MacDonald.

*

Maurice Chevalier je prišel v Ameriko pred dobrima dvema letoma. V tem času je moral rešiti dosti filmskih problemov. Najbolj ga je mučilo to, da bi Američane naučil, kako se pravilno izgovarja njegovo ime. Na poslednjem je že mislil, da se mu je to posrečilo in ves srečen je nedavno dejal časnikarjem, ki so se ga lotili pred ateljejem:

„Po dveh letih so se Američani vendar naučili izgovarjati moje ime. V začetku jim je šlo silno težko, zdaj pa že vsakdo ve, da se pišem Chevalier (Ševalje).“

Tedaj je stopil k njemu njegov šofer in mu javil:

„Avto je pripravljen, gospod Chevrolet (Ševrólet)!“

FILMSKI DROBIZ

Ameriški igralec Tully Marshall je slavil pred kratkim pomemben jubilej. Odigral je svojo tisočo vlogo. V Ljubljani smo ga zadnjič videli v filmu „Človek, ki sem ga ubil“, kjer je igral župnika.

Ernst Lubitsch se je rodil v Berlinu.

Paramount je angažiral Romuna Georga Metaxa. Prvi film, ki bo v njem igral, se bo imenoval „Skrivnost gospodične tajnice“. Njegova partnerica bo Claudette Colbert.

John Gilbert je bil več let filmski pisatelj. Tega poklica še zdaj ni opustil. Za svoj najnovejši film „Down Stairs“ je sam napisal manuskript.

Zaradi gospodarske krize je Nemčija izdelala letos dosti manj filmov kakor druga leta, v prihodnji sezoni pa jih bo najbrž še manj. Zato bodo morali letos kine začeti dosti prej z reprizami.

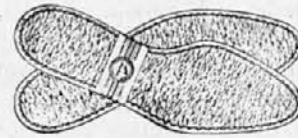
Gramofoni in gramofonske plošče se kupijo
najboljše in v največji izbiri pri

JUGOSPORT
LJUBLJANA

Miklošičeva cesta št. 34

ZA LETOVIŠČE

Uspelo nam je izpopolniti obutev, ki jo prodajamo za tako nizko ceno, da jo zamore vsakdo kupiti. Tudi Vi boste zadovoljni z našo poletno obutvijo

Lufov vložek Din 5.—.

Rata

39.-

Št. 5-8 (19-26)

Vrsta 4432-37

Otroški platneni čevljički v sivi barvi z gumi-jastim podplatom. Praktični za vsakdanjo nošnjo.

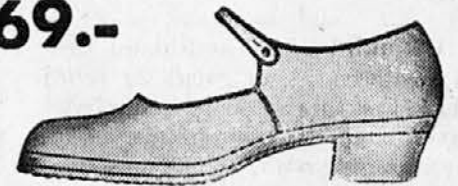
49.-

Vrsta 2944-00

Sandali, ki ne žulijo niti nog niti žepa. Otroški št. 22-26 Din 39.—, št. 27-34 Din 49.—, ženski št. 35-38 Din 59.—, Moški št. 39-46 Din 69.—.

69.-

Vrsta 2145-09

Lahki in udobni ženski čevlji iz sivega platna z zaponko in prožnim gumijastim podplatom. Za malo denarja veliko zadovoljstvo.

V vseh naših prodajalnah kupite dobre in cenene nogavice moške za Din 7.—, ženske za Din 25.— in 9.—.

Vranica za slabokrvne, blede otroke

Zdravniki že dolgo priporočajo vranico za slabokrvne otroke. Vzrok temu je velika količina železa v njej. Ker je nerodno dajati to jed otrokom zmerom v enaki obliki, priporočamo danes nekaj receptov, ki bodo poskrbeli za izpremembo.

Surova vranica

Potrebščine: 5 dkg vranice, rumenjaki, nekaj soli in nekaj kapljic citrone.

Priprava: Z nožem izstrži sok iz vranice, poberi iz njega vse žilice in kožiče ter dobro zmešaj z rumenjakom, soljo in citrnom. To jed daj otrokom v skodelici ali pa na kruhu.

Vranični emoki v juhi

Potrebščine: 10 dek goveje vranice, poldruga trda žemlja, velika žlica drobtin, majhna čebula, nekaj peteršilja, soli in popra, rumenjaki in 5 dek surovega masla.

Priprava: Izstrgano vranico in žemljo pretlači skozi stroj za pasiranje. Praži drobtinice, čebulo in peteršilj, sol, poper, rumenjaki in mast pa dobro zmešaj s pretlačeno vranico. Napravi majhne emoke in jih kuhaj v juhi osem do deset minut.

Vranični emoki s sočivjem ali s solato

Če hočeš imeti vranične emoke za glavno jed, vzemi vsega dvojno in napravi večje emoke. Kuhaj jih v slani vodi deset do dvanajst minut. Zraven serviraj še sočivje ali solato.

Vranična klobasa v juhi ali na kruhu

Potrebščine: Četrť goveje vranice, majhna čebula, 5 dek mesne slanine, 5 dek surovega masla ali mast, sol, poper in ostale začimbe po okusu.

Priprava: Drobnno sekljano čebulo praži na masti, da postane zlato rumena, nato praži na njej 2 minuti debelo razrezano vranico. Potem jo pretlači skozi stroj za pasiranje. Slanino razreži na koščke in primešaj. Potem zavij vse skupaj v pergamenov papir in pusti, da se shladi.

Če hočeš to vranično klobaso uporabiti pri goveji ali postni juhi, jo razreži na koščke, ki jih previdno spusti v juho. Take juhe ne smeš več prevreti, da vranična klobasa ne razpade.

Zelo dobra je taka klobasa zvečer na kruhu. Takrat je napravi dvojno količino.

Vranična omaka

Potrebščine: 25 dek goveje vranice, velika žlica moke, čebula, poper, sol in nekaj citronovega soka.

Priprava: Drobnno sekljano čebulo in izstrgano vranico praži nekaj minut v vroči masti, potem pa potresi še z moko. Počakaj da se vse dobro prepeče. Dolij več ali manj vode ali mesne juhe, kakor že hočeš, da bo omaka gosta. Dodaj začimbe in pusti še četrť ure na ognju.

Ta omaka je zelo okusna in jo skuhamo k žemljevim emokom, rezancem ali makaronom.

PEŠČENA TORTA

Potrebščine: 7 dkg surovega masla ali margarine, 3 jajca, 15 dkg sladkorja in olupci polovice limone, 25 dkg moke, eno desetinko do ene osminke litra mleka, 1 zavojček dr. Oetkerjevega pecilnega praška.

Priprava: Pomešaj surovo maslo ali margarino, dodaj rumenjaki in sladkor, nato še limonov sok in olupci, mleko in del moke. Ostalo moko pomešaj s pecilnim praškom in temeljito stepenim snegom ter to tudi premešaj s prvo zmesjo. Vso maso deni v dobro namaščen, z moko potresen tortni model in jo peci v enakomerni močni vročini v pečici. Spečeno ohlajaj počasi in jo potresi s sladkorjem.

ČE SE NE VEŠ

Pisano svilnato blago moraš pred šivanjem oprati v mrzli vodi. Potem ga oprezno zgladi na platneni cunji. Ko je še vlažno, ga zavij v rjuho. Likaš ga z ne prevročim likalnikom na narobe strani.

Pisano blago pobledi, belo pa postane svetlo rumeno, če ga likaš s prevročim likalnikom.

Pri likanju čipk moraš paziti. Likati jih smeš samo na kratko, da se čipke ne zategnejo. Dobro je, če je deska za likanje dobro podložena. Likati jih moraš na obeh straneh, dokler niso popolnoma suhe.

Kdor mora opoldne jesti v gostilni, naj vsaj za večerjo pojé dosti zelenjave, solate, surovega sadja ali pa krompirja v oblicah.

Šifon ali žoržet likaj z ne prevročim likalnikom skozi frotirko (otiračo).

Tek je pogoj, da kosilo kaj zaleže. Kdor sede brez njega za mizo, naj rajši nič ne je. Ni res, da bi tek zmeraj prišel med jedjo, kakor pravi francoski pregovor.

Dobro žvečenje in oślinjenje hrane olajša prebavo. Zato ne smeš prehitro jesti. Bodi kakor drugod tudi pri jedi temeljit in natančen.

Nov krompir lahko ostržeš, ne da bi si roke umazala, na ta način, da ga stržeš v vodi.

Debeli ljudje bi morali jesti gosti sadja, orehov, solate, sočivja in malo krompirja. Tekočin naj se ogibajo, posebno juhe in pitja med jedjo.

Kupujte domače izdelke
jugoslovanske tvornice
Dr. A. Oetkerja

Šartelj!

Zmešaj 12 dkg surovega masla s 3 rumenjaki, dodaj 1 zavoj Dr. Oetkerjeve zmesi za šartelj, ¼ litra mleka in čvrst sneg 3 beljakov. Testo naj gosto teče z žlice. Peci ga v dobro namaščenem modelu pri srednji vročini.

Dr. OETKERJEVE
špecialitete se dobijo v vseh
špecerijskih in delikatesnih
trgovinah.

Dr. OETKER, MARIBOR.

Kupon

Sporočam Vam naslov novega naročnika. Obenem Vam je zanj nakazana polletna naročnina 40 Din po poštni položnici na Vaš čekovni račun št. 15.393. Prosim Vas, da mu začnete list takoj pošiljati. Obenem Vas prosim, da mu takoj, ko prejmete nakazano naročnino, priznate njegovo zloženko, meni pa da razen že poslani priznate še eno, kakor ste to obljubili.

Moj naslov:

Novi naročnik:

Ime in priimek	Ime in priimek
Poklic	Poklic
Kraj	Kraj
Zadnja pošta	Zadnja pošta

Pošljite ta kupon v odprti kuverti na našo upravo v Ljubljano, Breg 10 in prilepite na kuverto znamko za 25 par ter napišite „Tiskovina“.
To velja samo tedaj, če nič drugega ne napišete kakor oba naslova, drugače je treba kot pismo frankirati z 150 Din.

OKVIRJI, SLIKE,
OGLEDALA, STEKLO,
PORCELAN

KLEIN
LJUBLJANA
WOLFOVA ULICA ŠT. 4
Telefon št. 33-80